

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w Warszawie**

RWA-61-2/06/DJ

Warszawa, dn. 10 maja 2006 r.

DECYZJA Nr RWA-20/2006

Na podstawie art. 23c ust. 1 w związku z art. 23a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080) oraz stosownie do treści art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm.)

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

po przeprowadzeniu, wszczętego z urzędu, postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko Wiesławowi Brzozowemu oraz Halinie Łysenko – prowadzącym działalność gospodarczą w Ostrołęce jako wspólnicy spółki cywilnej Prywatna Placówka Oświatowo Wychowawcza Szkoła Języków Obcych „ALMA MATER” s.c.,

- uznaje się, że stosowanie przez tych przedsiębiorców we wzorcu umownym tj. „Umowie” postanowienia o treści „*Właściwym do rozpatrywania kwestii spornych między stronami jest Sąd właściwy do miejsca siedziby spółki*” stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, polegającą na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, co stanowi naruszenie art. 23a ust. 2 w zw. z art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 marca 2005 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie wszczął postępowanie wyjaśniające mające na celu ustalenie, czy we wzorcach umownych wykorzystywanych przez Prywatną Placówkę Oświatowo - Wychowawczą „Szkołę Języków Obcych ALMA MATER” w Ostrołęce przy zawieraniu z konsumentami umów o naukę języka obcego, znajdują się zapisy naruszające

przepis art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego (dalej: k.c.) albo przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080).

Podstawą wszczęcia powyższego postępowania wyjaśniającego było pismo Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Ciechanowie, które wpłynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury w Warszawie w dniu 14 marca 2005 r., informujące o stosowaniu przez Prywatną Placówkę Oświatowo Wychowawczą „Szkołę Języków Obcych ALMA MATER” w Ostrołęce, w obrocie z konsumentami, wzorców umownych, w treści których znajdują się zapisy mogące stanowić niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego Delegatura UOKiK w Warszawie dokonała analizy treści „Umowy” oraz „Statutu Placówki” stosowanych przez ww. Szkołę. Prezes Urzędu ustalił, iż we wzorcu umownym zatytułowanym „Umowa” w § 16 pkt 2 znajduje się zapis: „*Właściwym do rozpatrywania kwestii spornych między stronami jest Sąd właściwy do miejsca siedziby spółki*”, który jest analogiczny w treści do postanowień wpisanych do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego (dalej: k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe ustalenie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie postanowieniem z dnia 9 lutego 2006 r. wszczął postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko Wiesławowi Brzozowemu oraz Halinie Łysenko – prowadzącym działalność gospodarczą w Ostrołęce jako wspólnicy spółki cywilnej Prywatna Placówka Oświatowo Wychowawcza Szkoła Języków Obcych „ALMA MATER” s.c. (dalej: Pan Wiesław Brzozowy i Pani Halina Łysenko lub Spółka) pod zarzutem stosowania postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c., co może naruszać art. 23a ust. 2 w zw. z art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Jednocześnie postanowieniem z dnia 9 lutego 2006 r. Prezes Urzędu zaliczył w poczet materiałów dowodowych wzorzec umowny zatytułowany „Umowa” uzyskany w przeprowadzonym uprzednio postępowaniu wyjaśniającym.

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania w sprawie praktyki naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Pan Wiesław Brzozowy i Pani Halina Łysenko w piśmie z dnia 20 lutego 2006 r. poinformowali: „*uznajemy w całości podniesiony w w/w pismach zarzut, iż zapis umowy zawieranej przez nas ze słuchaczami dot. właściwości miejscowej sądu stanowi klauzulę abuzywną określona w art. 385³ pkt 23 kc oraz może naruszać zbiorowe interesy konsumentów*”. W przedmiotowym piśmie Pan Wiesław Brzozowy i Pani Halina Łysenko wskazali również, iż zobowiązują się zaprzestać stosowania kwestionowanej klauzuli umownej „w praktyce od dnia 20 lutego 2006 r.”, a dokonać zmiany treści postanowień umowy od września 2006 r.

Pismem z dnia 29 marca 2006 r. Prezes Urzędu zawiadomił przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie został wyznaczony termin na zapoznanie się strony z materiałem zebrany w aktach postępowania.

Mimo stosownego zawiadomienia, Spółka nie skorzystała z uprawnień do zapoznania się z całością akt sprawy.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje:

Pan Wiesław Brzozowy wpisany do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Ostrołęki pod numerem 9838 oraz Pani Halina Łysenko wpisana do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Ostrołęki pod numerem 1200/01 wykonują w ramach spółki cywilnej działalność gospodarczą pod firmą Prywatna Placówka Oświatowo Wychowawcza Szkoła Języków Obcych „ALMA MATER” s.c w Ostrołęce. Przedmiotem tej działalności jest m.in. świadczenie usług w zakresie nauki języków obcych.

W stosunkach z konsumentami Pan Wiesław Brzozowy i Pani Halina Łysenko posługują się wzorcami umownymi w rozumieniu art. 384 k.c. Jednym z wzorców umownych, który wyznacza treść wzajemnych praw i obowiązków stron umowy o świadczenie usług edukacyjnych, jest „Umowa”. Po przeprowadzeniu analizy treści tego wzorca Prezes Urzędu ustalił, iż w § 16 pkt 2 tego wzorca znajduje się zapis w brzmieniu: „*Właściwym do rozpatrywania kwestii spornych między stronami jest sąd właściwy do miejsca siedziby spółki*”.

Jednocześnie Prezes Urzędu ustalił, iż klauzule, które wskazują jako sąd właściwy do rozstrzygnięcia kwestii spornych pomiędzy stronami umowy sąd miejscowo właściwy dla siedziby przedsiębiorcy, zostały już wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów niejednokrotnie wypowiadał się już bowiem w sprawie postanowień umownych narzucających konsumentom rozstrzygnięcie sporów mogących wynikać z łączącego strony stosunku prawnego przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy. Wśród postanowień zamieszczonych w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez Prezesa UOKiK, znajdują się m.in. postanowienia o treści:

- „*Za sąd właściwy do rozpoznania spraw spornych strony uznają Sąd miejscowo właściwy dla Impuls School*” (uznane za niedozwolone postanowienie umowne orzeczeniem SOKiK z dnia 22 grudnia 2004 r., sygn. akt XVII Amc 15/04 i wpisane do rejestru w dniu 2 maja 2005 r.),
- „*Strony niniejszej umowy zobowiązują się do dołożenia wszelkich starań w celu polubownego rozstrzygnięcia ewentualnych sporów. Sędem właściwym do rozstrzygnięcia będzie sąd miejsca siedziby EFB*” (uznane za niedozwolone postanowienie umowne orzeczeniem SOKiK z dnia 4 czerwca 2003 r., sygn. akt XVII Amc 60/02 i wpisane do rejestru w dniu 14 sierpnia 2003 r.),
- „*Wszelkie spory mogące wynikać z tytułu realizacji umowy będą rozstrzygane polubownie, a w razie nie dojścia do porozumienia rozstrzygane przez wydziały cywilne sądu rejonowego właściwego dla miejsca siedziby Biura*” (uznane za niedozwolone postanowienie umowne orzeczeniem SOKiK z dnia 19 kwietnia 2004 r., sygn. akt XVII Amc 59/03 i wpisane do rejestru w dniu 20 sierpnia 2004 r.),
- „*Kwestie sporne pomiędzy stronami będą rozstrzygane przez sąd właściwy dla siedziby MAZUR POL*” (uznane za niedozwolone postanowienie umowne orzeczeniem SOKiK z dnia 24 listopada 2004 r., sygn. akt XVII Amc 119/03 i wpisane do rejestru w dniu 22 lutego 2005 r.)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, „przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów”. Przykładowy katalog praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów został wskazany w art. 23a ust. 2 tej ustawy, który stanowi: „za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów”.

Jak wynika z definicji praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, stwierdzenie istnienia przedmiotowej praktyki wymaga spełnienia łącznie dwóch przesłanek:

- a) bezprawności działania,
- b) naruszenia zbiorowego interesu konsumentów.

W uzasadnieniu do projektu rządowego ustawy z dnia 5 lipca 2002 r., nowelizującej ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów zawarto stwierdzenie, że „*Same przepisy art. 23a – 23d nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Działania te mogą okazać się bezprawne w razie ustalenia, że doszło do naruszenia przepisów innych ustaw, ale także zasad współzycia społecznego i dobrych obyczajów*” (druk sejmowy nr 366, s. 20). Wskazano bowiem, że przepisy regulujące postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w przeważającej mierze mają charakter procesowy. Normy materialnoprawne istotne z punktu widzenia stwierdzenia praktyki znajdują się natomiast w innych ustawach. Prezes Urzędu, wydając decyzje, o których mowa w art. 23c i 23d ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, winien zatem stosować przepisy innych ustaw i na ich podstawie oceniać, czy działania przedsiębiorcy miały charakter bezprawny.

Niemniej, jak wskazał Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 25 marca 2004 r. (sygn. akt XVII Ama 51/03), w oparciu o art. 23a ust. 2 można sformułować samoistną przesłankę bezprawności, jeżeli ustali się, że przedsiębiorca stosował postanowienia wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. A zatem wykazanie, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu wzorzec umowy zawierający postanowienia o treści już wpisanej do rejestru klauzul abuzywnych stanowi wystarczającą przesłankę do uznania bezprawności działania tego przedsiębiorcy.

Należy bowiem podnieść, iż stosowanie postanowienia, które po uznaniu go przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, jest prawnie zakazane. Prawomocny wyrok SOKiK, wydany po przeprowadzeniu kontroli abstrakcyjnej wzorca umowy, wskazujący treść postanowień wzorca umowy uznanych za niedozwolone i zakazujący ich wykorzystywania ma od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru klauzul abuzywnych skutek wobec osób trzecich (art. 479⁴³ k.p.c.). Przepis tego artykułu rozszerza zatem prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. „*Artykuł ten dotyczy rozszerzonej prawomocności materialnoprawnej w znaczeniu podmiotowym. Chodzi o grupę przypadków takiej prawomocności, w których wyrok z powodu szczególnego charakteru przedmiotu procesu ma powagę rzeczy osądzonej dla wszystkich*

i przeciwko wszystkim. Przepis bowiem wyraźnie stanowi, iż wyrok ma skutek wobec osób trzecich, od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, wywołuje więc skutek erga omnes” (H. Ciepła w: „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz.” T. II, wydanie 3, s. 249). Przepis art. 479⁴³ k.p.c. stanowiąc, iż wyrok ma skutek wobec osób trzecich, nie ogranicza w żaden sposób kategorii tych podmiotów. *Lege non distigente*, wyrok ma skutek wobec wszystkich, tzn. zarówno wobec przedsiębiorcy, który klauzulę wprowadził do swoich wzorców umów, jak i do każdego innego przedsiębiorcy, stosującego własne warunki umów. Należy zatem przyjąć, iż wyrok SOKiK od chwili wpisania klauzuli do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK wywiera skutek względem wszystkich uczestników obrotu. Oznacza to, że żaden z podmiotów uczestniczących w obrocie prawnym nie może posługiwać się przedmiotowym postanowieniem.

Należy podkreślić, iż dla uznania, iż klauzula wpisana do rejestru i klauzula z nią porównywana są tożsame w treści nie jest konieczna dokładna literalna identyczność tych postanowień. Rozbieżność użytych wyrażeń, zmiana szyku zdania, czy zastosowanie synonimów nie eliminuje bowiem abuzywnego charakteru ocenianego postanowienia. By zaistniała możliwość uznania dwóch postanowień za tożsame wystarczy, by hipoteza zapisu kwestionowanego w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów mieściła się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru. *„Nie jest konieczna literalna zgodność porównywalnych klauzul. Głównym czynnikiem przesądzającym powinien być, zdaniem Sądu, zamiar, cel jakiemu ma służyć kwestionowana klauzula. Jeśli jest on zgodny z celem utworzenia klauzuli uznanej za niedozwoloną, można uznać, iż obie są tożsame”*(wyrok SOKiK z dnia 25 maja 2005 r. sygn. akt XVII Ama 46/04).

Spółka w wykorzystywanym w obrocie z konsumentami wzorcu umownym zatytułowanym „Umowa” stosuje zapis o treści: *„Właściwym do rozpatrywania kwestii spornych między stronami jest sąd właściwy do miejsca siedziby spółki”*. W rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c., znajduje się szereg klauzul wskazujących, iż jedynym sądem właściwym do rozstrzygnięcia spraw spornych, które mogą wynikać z łączącego strony stosunku prawnego, jest sąd miejscowo właściwy dla siedziby przedsiębiorcy. Analiza postanowień wpisanych do rejestru wskazuje, iż klauzule prorogacyjne są stosowane przez przedsiębiorców działających w różnych branżach gospodarczych¹. Wśród klauzul abuzywnych, odnoszących się do właściwości miejscowej sądu, w rejestrze prowadzonym przez Prezesa UOKiK znajduje się również postanowienie wykorzystywane przez przedsiębiorcę przy zawieraniu z konsumentami umów o naukę języka obcego, a zatem stosowane w branży gospodarczej, w której działalność prowadzi również strona niniejszego postępowania. Pod numerem 388 w rejestrze wpisane zostało postanowienie o treści *„Za sąd właściwy do rozpoznania spraw spornych strony uznają Sąd miejscowo właściwy dla Impuls School”*. Postanowienie to SOKiK uznał za niedozwolone orzeczeniem z dnia 22 grudnia 2004 r., sygn. akt XVII Amc 15/04. Klauzula ta została wpisana do rejestru w dniu 2 maja 2005 r.

Prezes Urzędu uznał, iż postanowienie § 16 pkt 2 „Umowy” stosowane przez Pana Wiesława Brzozowego oraz Panią Halinę Łysenko jest tożsame z ww. postanowieniem umownym wpisanim do rejestru klauzul abuzywnych pod numerem 388. Klauzule te nie są sformułowane identycznie, ale – jak ustalił Prezes Urzędu – ich treść jest tożsama. Jak wskazano powyżej, dla uznania tożsamości postanowień umownych nie jest konieczna dokładna literalna identyczność tych postanowień, istotnym jest natomiast, czy postanowienia

¹ Por. m.in. wpisy do rejestru pod numerem 76, 77, 92, 210, 238, 310,

te rodzaj jednakowe skutki dla konsumenta będącego kontrahentem przedsiębiorcy stosującego wzorzec. W związku z tym, że obie analizowane klauzule wskazują jako sąd właściwy do rozstrzygnięcia kwestii spornych pomiędzy stronami umowy sąd miejscowo właściwy dla siedziby przedsiębiorcy, należy uznać, iż wywołują one dla konsumenta identyczne konsekwencje prawne. Na skutek narzucenia konsumentowi sądu, który ma być właściwy do rozstrzygnięcia kwestii spornych między stronami umowy, konsument ma znacznie utrudnioną drogę sądową. Zapis taki niejednokrotnie zmusza go do prowadzenia sporu sądowego w odległej od jego miejsca zamieszkania miejscowości. Takie postanowienie stanowi klauzulę abuzywną określoną w art. 385³ pkt 23 k.c., gdyż narzuca rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy.

Uznanie, iż postanowienie umowne stosowane w obrocie konsumenckim przez Pana Wiesława Brzozowego oraz Panią Halinę Łysenko jest tożsame z postanowieniem wpisanym do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone przesądza o bezprawności tego działania. Jak wskazano bowiem powyżej, art. 23a ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów formułuje samoistną przesłankę bezprawności działań polegających na stosowaniu przez przedsiębiorcę postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c.

Dla stwierdzenia przez Prezesa Urzędu stosowania przez przedsiębiorcę praktyki, określonej w art. 23a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów konieczne jest także wykazanie, że w wyniku jej stosowania przez przedsiębiorcę naruszony został zbiorowy interes konsumentów. Zbiorowy interes konsumentów oznacza interes dotyczący ogółu, a naruszenie tego interesu może mieć miejsce, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, jak i wtedy, gdy działania te wywołują inne niekorzystne zjawiska. Do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów konieczne jest, by działanie przedsiębiorcy zostało skierowane nie do konkretnego adresata, lecz do adresata, którego nie da się z góry oznaczyć indywidualnie. Wobec tego działanie to jest w stanie wywołać niekorzystne następstwa w odniesieniu do każdego z konsumentów (a nie jedynie wobec określonego konsumenta) i zagraża ono, przynajmniej potencjalnie, interesom każdego z członków zbiorowości konsumentów. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem interesów nieograniczonej liczby konsumentów, których nie sposób zindywidualizować. Oczywistym jest bowiem, iż działanie Pana Wiesława Brzozowego oraz Pani Haliny Łysenko jest skierowane do nieoznaczonego kręgu odbiorców – dotyczy wszystkich potencjalnych słuchaczy kursów nauki języka obcego organizowanych przez Spółkę. W związku z powyższym należy stwierdzić, iż kwestionowane przez Prezesa Urzędu działanie Spółki narusza zbiorowy interes konsumentów.

Wykazanie, iż działanie Pana Wiesława Brzozowego oraz Pani Haliny Łysenko – prowadzących działalność gospodarczą w Ostrołęce jako wspólnicy spółki cywilnej Prywatna Placówka Oświatowo Wychowawcza Szkoła Języków Obcych „ALMA MATER” s.c. ma charakter bezprawny i narusza zbiorowy interes konsumentów przesądza, iż działanie to ma charakter praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wydając niniejszą decyzję, Prezes UOKiK rozważył również stanowisko Spółki wyrażone w piśmie z dnia 20 lutego 2006 r., w którym Pan Wiesław Brzozowy oraz Pani Halina Łysenko uznając za słuszne zarzuty podniesione przez Prezesa Urzędu, wskazali,

iż zaniechają stosowania powyższej klauzuli „w praktyce” od dnia 20 lutego 2006 r., natomiast zmiany treści postanowień umowy dokonają od września 2006 r.

Stosownie do uregulowań zawartych w art. 23e ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki. Odnosząc się w sposób szczególny do charakteru decyzji Prezesa Urzędu wydawanych na podstawie art. 23e ustawy, należy wyjaśnić, iż przedmiotowa decyzja wydawana jest w przypadku, gdy zachowanie przedsiębiorcy nie narusza już w dacie orzekania przepisu art. 23a ww. ustawy. Ciężar udowodnienia okoliczności, iż przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 23a ww. ustawy, spoczywa na przedsiębiorcy. Zatem, stosownie do powołanego przepisu, to przedsiębiorca obarczony jest ciężarem udowodnienia okoliczności, iż jego zachowanie w dacie wydania decyzji przestało już naruszać zakazy praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Spółka w toku przeprowadzonego postępowania administracyjnego złożyła względem Prezesa Urzędu pisemną deklarację, iż od dnia 20 lutego 2006 r. zaprzestanie stosowania zakwestionowanej klauzuli w przypadku kierowania sporów prawnych na drogę postępowania sądowego. Z uwagi na zbliżający się koniec roku szkolnego, Pan Wiesław Brzozowy i Pani Halina Łysenko wskazali, iż „nieuzasadnionym ze względów ekonomicznych i praktycznych” jest wprowadzanie zmian do treści już zawartych umów. Dlatego też stosowne zmiany umów Spółka zamierza wprowadzić od września 2006 r.

W świetle powyższego stanu faktycznego nie można stwierdzić, iż Spółka w toku prowadzonego postępowania zaprzestała stosowania zarzucanej jej praktyki. Spółka wyraziła pisemną deklarację zaniechania stosowania praktyki, nie przedstawiła natomiast dowodów na jej zaniechanie. Dodać należy, iż - ocenie Prezesa Urzędu - nie ma przesłanek, żeby uznać natychmiastową zmianę warunków umów za niemożliwą. Spółka powołała się na względy praktyczne i ekonomiczne, których jednak nie dookreśliła. Należy domniemywać, iż Spółka podnosząc powyższy argument miała jedynie na względzie ochronę własnego interesu ekonomicznego.

Reasumując, brak jest podstaw prawnych do wydania na podstawie art. 23e ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą jej zaniechanie.

Wobec powyższego, orzeka się jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury w Warszawie.

Otrzymują:

Pan Wiesław Brzozowy

Pani Halina Łysenko

Prywatna Placówka Oświatowo

Wychowawcza Szkoła Języków Obcych

„ALMA MATER” s.c.

ul. Sienkiewicza 30

07-410 Ostrołęka